

at de ikke maa regere, baade naar de ere ved Magten, og naar de ikke ere ved Magten, det er bare det, der er i Vejen. Men det er den naturlige Ting af Verden, at Venstre, naar det kommer til Magten, vælger Venstremænd til at bestyre Banerne, ligesom Højre har valgt Højremænd. Ganske vist ere vi ikke saa lærde som mange Højremænd, men jeg tror, som Finansministeren sagde i Dag, at mange af os kunne være lige saa skikkede til at bestyre Baner som Højremændene, som de gjorde i sin Tid. Det er derfor naturligt, at Venstre nu i alt Fald for en Del sørger for, at ogsaa Venstremænd komme til.

Jeg har saa en almindelig politisk Bemærkning at gøre til det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) — og jeg tror, at han fik Tilslutning af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) eller det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (H. L. Møller) — om en Ting, som jeg er fuldstændig uenig med det ærede Medlem for Æbeltoft i. Han sagde nemlig, at det gjorde slet ikke noget, at en Regering ikke havde et fast Flertal bag sig. Det kunde være det samme. Det kunde godt være Stumper og Stykker, der kunde løbe sammen, nogle den ene Dag og andre den anden Dag. Det skulde være noget lignende, siges der, som i Frankrig. Ser De, mine Herrer, vi gamle Venstremænd, som have været med til at kæmpe for Folketingsparlamentarismen, vi have ment den lidt anderledes; vi have nærmest haft Øje for, hvordan de havde det i England; vi have ment, at naar der var et stort Flertal, der bestemt og klart ifølge Valgen viste, i hvilken Retning der skulde regeres, saa var det baade en Ret og en Pligt, at de ogsaa kom til Magten. Kun naar de politiske Forhold vare saaledes, kun da havde de Ret til, baade moralsk, og vi mente ogsaa ifølge den Grundlov, vi have, juridisk Ret til at være med. Nu høre vi fra Højres og det ærede Medlem for Æbeltofts Side, at der hævdes, at den Slags Parlamentarisme behøve vi slet ikke; vi kunne godt være en hel Flok af Partier og saa slaa os sammen og have en Regering. Det vil saa gaa saaledes til, at den ene Dag skal den saa klukke for Socialdemokratiet for at faa det med i Flertallet, og den anden Dag skal den klukke for Højre for mulig at faa det med, og den 3die og 4de Dag for det 3die og 4de Parti. Det forekommer mig, at det bliver en sørgelig Tilværelse da at være Minister, og at det er et

Vrængbillede — efter nordiske Forhold — af Parlamentarisme.

Derfor siger jeg til det ærede Medlem, at det er jeg fuldstændig uenig med ham i. Jeg synes, det er nu netop, som det skal være. Naar der er et fast Parti, der samler sig om visse bestemte politiske Anskuelser, og det er et Flertal af Folketinget, har det Ret til at forlange at komme til Magten, og det har samtidig Ret og Pligt til at støtte den Regering, som fremgaar af dette faste Flertal. Det er det, jeg hele Tiden har tænkt mig, og saadan forstaa alle gamle Venstremænd det, at det var den Parlamentarisme, vi kæmpede for i Danmark, og for den saa vi nærmest vort Forbillede i England, men ingenlunde denne Sammenflikken og Sammenstykket af forskellige Partier, der kendes i Frankrig.

Ja, nu er Klokkeren jo 4, ser jeg, men jeg har endnu en Bemærkning at gøre, som jeg ikke kan blive færdig med paa ringere end et Kvarters Tid. Det er nemlig et Spørgsmaal, der er rettet til mig vedrørende Centralkomiteen, som jeg gerne vil besvare, og hvorved jeg har et lille Opgør med det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (N. Andersen).

Formanden: Jeg vil da foretrække at afbryde Forhandlingerne.

Udenfor Dagsordenen skal jeg give Folketingsmanden for Sorø Amts 1ste Valgkreds Ordet, for at han paa egne og Medforlagsstilleres Vegne kan forelægge Forslag til Lov angaaende Forandringer i de ved Forordningen af 12. September 1792 og 8. Februar 1810 samt Lov af 19. Februar 1861 paabudte Afgifter af Arv.

Zahle: Det Forslag, jeg herved skal have den Ære paa Partifællers og egne Vegne at forelægge for det høje Ting, gaar ud paa dels at fritage mindre Boer for Arveafgift, idet de Boer, hvis Beholdningsformue ikke overstiger 500 Kr., skulle være frit for Arveafgift, dels at fritage for Afgift Arv, som tilfalder Børn eller Slægtninge i opadstigende Linie, altsaa Forældre, eventuelt Bedsteforældre samt Ægtefæller, naar den enkelte Arvelod ikke overstiger 2,000 Kr. Medens vi saaledes foreslaa helt at fritage de smaa Arveparter og de ganske ringe Boer for Arveafgift, foreslaa vi til Gengæld en stærkt stigende Skala i Afgiften for saadanne Boer, hvis Beholdning er meget stor. For Ægtefæller og beslægtede i op- og ned-